

Acte de présence – deel VII

***‘... en in
vertrouwen
aan de aarde...’***

I.M. Everist

St. Vallanceshire, op een zomerse najaarsdag, 1936...

Het was een prachtig zonovergotene lentedag en Daalny May Dawson trok zich die ochtend, uit het zicht van nieuwsgierige blikken van omwonenden, in een ruimvallende, zalmroze ochtendjas en teenslippers in de achtertuin terug voor het ontbijt. Onder de schaduw van een brede uitgeklapte parasol genoot ze van de stilte en rust in een zweem fris lentebries. Ze had weinig tijd, zorg en aandacht aan haar voorkomen besteed en haar rode haren vluchtig in een knot gevlochten. Met een sigaret op de lippen doorbladerde ze de ochtendkrant, terwijl een rookpluim langs het gezicht opsteeg, nipte ze zo nu en dan van de koffie. Met haastige bewegingen drukte ze de sigaret uit in een asbak en blies een grote rookwolk uit, toen de aandacht op een klein artikel viel, en ze las hardop de vetgedrukte kopletters...

‘Luister: Donkere wolken betrekken Orchid Garden! Een groep daklozen en medewerkers werden onwel in een daklozenopvang ‘Orchid Garden’ door onbekende omstandigheden. Men vermoedt een ziekteverwekkende stof in de lucht en wijt de mogelijke oorzaak aan een slechte luchtfiltering. De daklozenopvang die onlangs na de renovatie werd heropend sloot per direct de deuren en de bouwinspectie kondigde een onderzoek aan. De hulpbehoevende, rondzwervende, kwetsbare daklozen werden na een medisch onderzoek in een andere opvang ondergebracht. De filantroop en beschermheer van de opvang, financier van de renovatie en voedseldonateur, Mr. Rosmarion Quayle reageerde, volgens zijn privé-secretaris en woordvoerder: Mr. Carl Björkmann, geschokt op het vreselijke voorval en wachtte het onderzoek in spanning af. Hij legt groot vertrouwen in de goede afloop en zegde alle medewerking toe om de oorzaak te achterhalen. Hij verklaarde dat alles in het werk gesteld moet worden om toekomstige rampen te voorkomen en dat de onderste steen boven moet komen. Hij doneerde een extra royale gift aan de opvangcentrale ten gunste van de arme slachtoffers en roept een ieder op collectief de slachtoffers de reikende hand te bieden... Mr. Quayle is een ware Samaritaan en het is wrang dat zo kort na de feestelijke heropening de opvang zo hard wordt getroffen.’

Vera, die tegenover haar aan tafel zat, was bij een kruiswoordpuzzel even in gedachten verzonken, keek schuin op. Ze zag de meelevende blik van haar vriendin en keek haar onderzoekend aan.

Ze merkte op, terwijl ze de pen opzij legde: ‘Gelukkig is er geen sprake van ernstig letsel of erger. Ze zullen vast gauw ontdekken wat de oorzaak was. Waarschijnlijk betreft het een constructie- of installatiefout.’

‘Waarschijnlijk...’

‘Ik bespeur twijfel in je stem. Is er iets?’

‘Nee, nee, nee... Het is... Nee, ik weet niet wat het is... Je hebt vast gelijk, maar was een paar maanden geleden niet een soortgelijk voorval bij de dagopvang van een seniorencomplex van het Leger des Heil? De naam van Mr. Quayle was eraan gerelateerd...’

‘Niet dat ik me herinner, maar goed dat je het zegt. Ik herinner me een oud tijdschriftartikel, waarin Mr. Quayle jaren geleden ter herinnering aan zijn overleden moeder in samenwerking met het Leger des Heil een seniorencomplex stichtte voor de opvang van de onbemiddelde, eenzame oudere. Het bleek een succesformule en hij werd zelfs ervoor onderscheiden...’

Ze herinnerde: ‘Het *‘A.Q.C. Centrum’*. Het begint me te dagen. Hij is de enige zoon en kind van de steenrijke weduwe en staalharde Australische zakenvrouw Mrs. Agniëzka Quayle-Capshaw. Het centrum draagt de initialen van haar naam. Ze bleek met investeringen en

beleggingen een *'economisch koersbepalend genie'*. Ze was, voor zover ik me herinner, de dochter van een grootaandeelhouder in de mijnindustrie. Ze trouwde met één van de rijke zakenpartners van haar vader en haar echtelijk vermogen verdubbelde zich, toen haar vader stierf en zij met haar zuster: *Marian of Marion*, de enige erfgenaam bleek.'

'Blijkbaar is Mr. Rosmarion Quayle gedeeltelijk naar zijn tante vernoemd. Je gaat je afvragen waar het eerste naamgedeelte vandaan komt? Haar man? Vader? Vreemd, ik kan er maar niet aan wennen... Een jongeman met een meisjesnaam. Arme jongen. Hij is vroeger vast veel ermee geplaagd, want kinderen kunnen in dat opzicht wreed zijn.'

Ze vervolgde: 'Ik denk dat het meevalt, want kinderen van welgestelde ouders, zoals hij, groeien niet in een normaal sociaal milieu op en waarom zou een jongen geen meisjesnaam mogen dragen of vice versa? Ik vind de diversiteit hierin een prachtig gegeven.'

'Wat gebeurde er met Mrs. Quayle-Capshaw?'

'Ze verliet met haar man Australië en vestigde zich in ons land, waar ook haar zoon is geboren. Waarom ze hierheen kwamen? Ik weet het niet. Ze bouwde gaandeweg een waar imperium op en maakte niet alleen een naam met exclusieve parfumerieën en esoterische oliën, make-up en dergelijke, kortom de wensen van het vrouwenhart bedienend, maar ook met exclusieve kledinglijnen en modeshows. Design en accessoires. Ook investeerde ze heftig in het exclusieve hotelwezen. Haar man echter maakte een grote naam in ondermeer de tabaksindustrie, bloementeel en had naar verluidt een passie voor kristal. Hij was een verwoede verzamelaar en bezat een indrukwekkende, museumwaardige collectie.'

'Wat gebeurde er met hem?'

'Ik weet het fijne er niet van, want mij zijn de achtergronden uiteraard onbekend, maar naar verluidt werd hij geestelijk onbekwaam verklaard en verbracht de laatste jaren van zijn leven door in een gesloten privé-kliniek. Het was na zijn dood dat zijn weduwe de onbetwiste *'alleenheerser'* van het imperium werd en met ijzeren hand regeerde.'

'Ik herinner me dat hij in het artikel slechts met één of twee zinnen de vader ter sprake bracht. Hij noemde hem niet alleen zijn vader, maar ook zijn beste vriend.'

'Het is mogelijk. Ik ken de onderlinge verhoudingen niet, maar de *'mondaine koningin van de beau monde'*, zoals ze werd genoemd, stond niet bekend vanwege het sociale medegevoel of maatschappelijke inzet of morele verantwoording ten opzichte van minderbedeelden.

Integendeel, ze was een flamboyante diva, die zich openlijk en herhaaldelijk neerbuigend, minachtend en arrogant over de minderbedeelden uitliet. Er was een typerende uitspraak van haar en ik herinner me slechts flarden, maar getuigde van de visie, zoals zij de wereld beschouwde. Volgens haar was het lot voorbestemd en ze liet geen traan als het *'plebs'* in het leven faalt. Het verdient niet beter en het moet het grondleven en het lot aanvaarden. Ik herinner me de uitspraak, omdat het mij opviel dat ze de mens als *'het'* betitelde. Met dat kleine woord ontnem je de mens alle waardigheid...'

'Dat zijn harde woorden over mensen die misschien de kans nooit geboden krijgen.'

'Dat interesseerde haar allerminst, Vera. Ik heb haar nooit ontmoet noch in levend lijve gezien, maar ze leek me een buitengewoon onaangename vrouw, die ik niet wens te ontmoeten. De Samaritaanse houding van haar zoon staat in schril contrast met haar akelige karakter, alsof hij iets wil goedmaken.'

'Misschien heb je gelijk. Haar karakter was naar wat ik hoor niet iets om met trots uit te dragen, hoewel het mij bevreemdt dat hij een seniorencentrum aan haar opdraagt. Hij neigt vast meer naar zijn vader. Ik vraag me af hoe een kind zich met zo'n moeder en in zo'n milieu ontwikkelt? Wat gebeurde er met haar?'

'Een paar jaar geleden overleed ze na een lang ziekbed als een kluizenaar aan een hersentumor in één van haar hotels en haar zoon was naar verluidt de enige, rechtmatige

begunstigde. Een complete, verbouwde etage was als rijk uitgerust appartement en behandelkamer ingericht en is sindsdien gesloten voor publiek.'

Haar blik gleed naar het krantenartikel.

Ze merkte op: 'Gavin zou zeggen: veel in het leven gebeurt om het geloof op de proef te stellen. Ik geloof dat er andere manieren moeten zijn dan de mens in nood te laten lijden. Soms denk ik dat de proef meer op de hulpverlener van toepassing is dan op de hulpbehoevende.'

Ze sloeg de pagina om en haar aandacht gleed naar een opvallend groot artikel dat met korrelige foto's was geïllustreerd. Ze reageerde met ongeveinsde verbazing...

Ze las voor: 'Spookjacht: *'Zeeorchidee'* gevonden!..., zoals de bijnaam van het verloren gewaande zeejacht van de welgestelde, beroemde botanicus en vrijgezelle Horace Horatio luidde, is geborgen.'

'Wie? Horace Horatio? Je kent hem? Wie is hij?'

Ze knikte, maar gebod met opgestoken wijsvinger om stilte: 'Sst! Luister! Na mysterieuze rondzwervingen op het open water werd het imposante, vastgelopen en ongevende jacht ontdekt door vissers in een verlaten baai aan de kust van Venezuela. Het jacht was volledig overgeleverd aan de wisselvallige elementen van het klimaat en kapitein Horatio dobberde onopgemerkt dood rond. Kapitein Horatio werd zittend aan het roer gemummificeerd aangetroffen. Niemand kent de precieze tijdsduur hoe lang hij eenzaam op zee rondspookte. Een misdrijf wordt uitgesloten en zijn dood wordt toegeschreven aan een natuurlijk gevolg. Er is aan boord geen bewijs gevonden voor de aanwezigheid van andere opvarenden aan boord. Het intacte jacht is door de lokale kustwacht na beëindiging van het officiële onderzoek aan de rechtmatige eigenaar overgedragen.'

'Is het mogelijk dat iemand op zee mummificeert?'

Ze knikte: 'Arthur heeft het ooit eens uiteengezet. In het juiste klimaat is natuurlijk mummificatie op zee terdege mogelijk. Het is het gevolg van een natuurlijk proces. Het is een misvatting te denken dat mummificatie door menselijke inbreng alleen aan de farao's in Egypte toe te schrijven is of aan de oude Azteken of Maya's in Mexico of Peru of waar weet ik...'

Ze viel haar in de rede: 'Voordat je in gruwelijke details treedt en begint over lichaamssappen, gassen en uitdroging en dergelijke, moet ik de naam Horace Horatio kennen?'

Ze schudde met het hoofd: 'Ik denk het niet. Het is iemand die ik eens ontmoette.'

'Arme man. Gemummificeerd, hoe schokkend. Vreselijk om zo alleen te moeten sterven. Hoe leerde je hem kennen?'

'De ontmoeting was eenmalig. Vlak voordat hij voor een nieuwe expeditie vertrok. De laatste blijkt nu. Ik wist niet dat hij vermist werd.'

'Waar ken... uh, kende je hem van? Je hebt de naam nooit laten vallen.'

'Het is me wellicht ontschoten. Hij was een oude studievriend en barmaatje van Arthur. Na de studietijd correspondeerden ze vaak. Het bevreemdt me dat Arthur de vermissing nooit ter sprake bracht.'

'Misschien is hij niet ervan op de hoogte.'

'Ik herinner me hem. Ik ontmoette hem een paar jaar geleden, toen ik Arthur bezocht. Hij was daar ook en ik zie hem in gedachten voor me. In tegenstelling tot Arthur grof gebouwd en lang van postuur. Zongebruind, grote hangsnor, bril en een goedlachse uitstraling. Een galante, intelligente en vriendelijke man, maar ook een avonturier met spannende verhalen over de ontdekte, duistere geheimen van de regenwouden. Een gerenommeerde en verdienstelijke botanicus, die zich specialiseerde in de biotopen van de regenwouden, een

expert op het gebied van orchideeën en een gedreven voorvechter van het klimaat-, cultuur- en natuurbehoud. Hij nam voor Arthur bij terugkeer soms zaden van extreem zeldzame orchideeën mee, die Arthur in zijn kas opkweekt. Hij deed zelfs de belofte een nieuw ontdekte orchidee naar Arthur en mij te benoemen. Dat is de reden waarom ik me hem herinner. Het zal het hart van Arthur breken als hij over zijn dood hoort.’

‘Iemand met het hart op de juiste plek wordt altijd gemist.’

‘Weet je, hij publiceerde succesvolle natuurfoto boeken. Hij zond Arthur indrukwekkende fotokopieën van zijn verre expedities, maar hij, en dat is wat ik niet begrijp, was bij mijn weten altijd in gezelschap van een vast expeditieteam. Hij toonde zich erg trots en het onvoorwaardelijke vertrouwen was wederzijds. Hij zei: *een team is een team en een hecht team gaat altijd eensgezind samen...* Waarom was hij alleen?’

‘Misschien wilde hij alleen op expeditie en was er geen noodzaak het team erbij te betrekken en liet hij ze daarom ergens achter...’

‘Uitgesloten. Hij putte grote genoegten uit de ontdekkingen als hij ze met iemand, ooggetuigen, kon delen. Wellicht om ter plekke aan te tonen dat hij gelijk had met zijn these. Ik twijfel er niet aan dat hij een natuurlijke dood stierf. De lokale autoriteiten hebben, denk ik, niets erbij te winnen door iets anders te veinzen, maar het is het slot van het artikel dat mij tot nadenken stemmen. Er is totnogtoe aan boord geen bewijs gevonden voor de aanwezigheid van andere opvarenden. Waar is... uh, Mr. Reina gebleven?’

‘Wie? Reina?’

‘Iniquo Reina, zijn rechterhand. Zijn steun en toeverlaat, zijn tolk maar bovenal een loyale vriend vanaf het eerste uur... Ik kan maar moeilijk geloven dat hij hem zomaar achterliet en alleen het ruime sop koos. Arthur grapte over zijn schaduw, die nooit van zijn zijde week. Hij en Mr. Reina, volgens mij, een Italiaanse immigrant uit Venezuela, ondernamen alle expedities samen en dat al vele, vele jaren. Bovendien was er toen nog de jonge... uh, Romeo Gabin, een veelbelovende ervaren duiker meen ik me te herinneren. Het vaste lid voor de hand- en spandiensten, de... uh, Australiër Mr. Rhys Sinise. Hij toonde een groepsfoto. Ik herinner de gezichten van vier tevreden, gelukkige avonturiers. Ik kan niet geloven dat hij zonder ze de haven zou verlaten. Waar zijn de drie mannen gebleven?’

‘Misschien bestond er onderling een meningsverschil en liet Mr. Horatio ze daarom ergens achter.’

‘Mogelijk dat hij met één van hen in onmin raakte, maar met alle drie tegelijk? Welk oorzaak moet tot zoiets drastisch leiden?’

‘Misschien overboord geslagen?’

‘Alle drie? Tegelijk? En tijdens hun val namen ze gemakshalve ook al de persoonlijke bezittingen mee? Dat lijkt me stug. Ik las overigens dat er geen woord wordt gerept over de verdwijning van een reddingssloep... Er deed zich blijkbaar geen noodzaak voor om het jacht voortijdig te ontvluchten. Geloof me, de pers had gegarandeerd over een noodzaak bericht. De zin: *Er is totnogtoe aan boord geen bewijs gevonden voor de aanwezigheid van andere opvarenden*, geeft aan dat ze niet aan boord waren.’

‘Er is nog iets dat je dwarszit, nietwaar?’

‘Het intacte jacht werd door de lokale kustwacht na beëindiging van het officiële onderzoek aan de rechtmatige eigenaar overgedragen.’

‘Wat is daar mis mee?’

‘Vera, er bestaat een groot verschil tussen een rechtmatige eigenaar en de nabestaanden, en waarom wordt de naam van de rechtmatige eigenaar niet bij naam genoemd of waarheen het jacht werd overgebracht? Bij mijn weten was Mr. Horatio de trotse eigenaar van de Zeeorchidee en het is waar dat hij ongetrouwd was, maar ik weet van Arthur dat hij twee

broers had.'

'Misschien was er sprake van grootspraak.'

'Nee, Arthur bevestigde het. Het krantenbericht intrigeert me. Ik zal hem bellen. Misschien weet hij meer.'

'Ongelofelijk dat je achter elk willekeurig nieuwsbericht telkens een mysterie weet te vermoeden en inbeelding uitsluit. Zeg niet dat je opnieuw onvoorwaardelijk op je intuïtie vertrouwt, want de dag breekt eens aan dat je *'befaamde intuïtie'* je een verkeerd beeld voorspiegelt.'

'Welk kwaad schuilt erin hem een paar eenvoudige vragen te stellen?'

'Eenvoudige vragen? Zeg, welke zaak was uiteindelijk als eenvoudig te classificeren? Laat die arme, hyperventilerende man toch met rust. Het zijn niet de vragen, maar de antwoorden die tot problemen en gevaar leiden. Je hebt de onvermoeibare onhebbelijkheid en met alle gevolgen vandien de neus in zaken te steken die je niets aangaan.'

Ze stak een sigaret op, nam een diepe haal en ordende de gedachten. Ze blies een grote rookwolk uit, terwijl ze met een vluchtige beweging een haarsliert achter het oor duwde en nam een moment voor een antwoord.

Een mysterieus klein glimlachje gleed op haar mond: 'Ik proef een uitdaging.'

Vera reageerde cynisch: 'Ik proef de bittere smaak van problemen. Het is als een verslaving dat jij je leven telkens op het spel zet en op de één of andere manier trek jij als een magneet zware criminelen aan en legt je aan met duistere organisaties die een pact met de Duivel sloten. Je had totnogtoe geluk, Daalny, veel geluk, maar het geluk en mijn geduld raken eens op. Je lijkt soms zo lichtzinnig, zo roekeloos in het leven te staan, vertrouwt blindelings op je improvisatievermogen en vaardigheden, alsof jij je onkwetsbaar waant en laat je met lugubere zaken en knettergekke idioten in, die bij bosjes in de hel zitten. Gewetenloze monsters...'

Ze reageerde kalm: 'Het leven creëert gewetenloze monsters, Vera. Het is de trieste waarheid. De geschiedenisboeken puilen uit van talloze voorbeelden. Het lijkt erop dat sinds

mensheugenis in elke eeuw personen opstonden die de mensheid ontstegen en onder valse voorwendselen een spoor van bloed, geweld en dood achterlieten. Weet je waarom ze dat deden of konden doen? Omdat de mensheid ze dat toestond. Het bood ze de ruimte, de vrijheid, de middelen en gelegenheid en wat belangrijker is, de motivatie. Het lijkt er soms op alsof we zulke *'monsters'* nodig hebben om de levensverwachting of het levensdoel van de eropvolgende generatie te vormen en we slechts wachten op het volgende monster, dat zich vroeg of laat zal aandienen. Kijk om je heen, wereldwijd zijn er nieuwe potentiële kandidaten. De voortekenen zijn aanwezig. Het is de eeuwige, onbeantwoorde vraag: hoe of wat drijft de mens ertoe zich massaal achter het kwaad te scharen, wanneer met gezond verstand alles erop wijst dat wat ze doen immoreel, onethisch of anders in één woord geformuleerd... *'verkeerd'*, is? Waarom staat iemand toe dat zijn individualiteit wordt gewist en hij zijn leven offert?

Waar is het zaadje in het denken tot ontkieming gekomen dat de groepsvorming vormt en het lot accepteert. Waarin ligt de verleiding verborgen? Is het antwoord wellicht écht zo simpel, zoals een oud spreekwoord luidt: *wiens brood ik eet, diens lied ik zing?* In dit geval kan ik me de motivatie van sommigen voorstellen, maar vele van ze leiden een relatief normaal of comfortabel leven, sommige zijn zelfs van stand. Ik stel mezelf soms ook de vraag of we het antwoord überhaupt willen weten, want het antwoord betekent in verkeerde handen ongekende macht...'

'Je schetst een somber beeld, maar het betekent niet dat het jouw levenstaak is ze als een onverschrokken ridder in een kruistocht tegemoet te treden. Het is ongelofelijk, je weet jezelf telkens weer temidden van een ongelofelijke samenloop van omstandigheden te manoeuvreren waarin *'het kwaad'* een scenario schreef om een troebele belevingswereld naar

zijn maatstaven te vormen.’

Ze grinnikte: ‘Je doelt op mijn laatste zaak, nietwaar?’

‘Nee, ik heb het niet over de spraakmakende zaak van Mr. Irsin Munneke en Ms. Kyona Lauraian... Nee, ik heb het over de zaak nadien van het jonge tienerstel: *French Caledon en Selby Farjè*. Een zaak die je zijdelings onderzocht. Je vertelde over het verknipte stel dat door de speling van het lot door het kwaad werd samengebracht.’

Ze herinnerde, knikte en merkte op: ‘Dat moest haast wel. Ik zou geen andere verklaring kunnen bedenken en ik vind het woord: *verknipte*, een te zachte benaming voor de karakters. Ze waren onberekenbaar en levensgevaarlijk. Ik ben nog steeds niet erachter gekomen wie nu eigenlijk het leiderschap droeg, want ze waren namelijk in vele opzichten aan elkaar gewaagd of wie de andere tot de begane misdrijven wist te overtuigen. French Caledon en Selby Farjè, twee namen die ik niet zo snel meer vergeet en ik vraag me af of er een speciale hel bestaat voor minderjarigen? We durven soms er niet aan te denken en onderschatten de kindse geest, want we geloven heilig in de kinderlijke onschuld en klampen ons vast aan de kwetsbaarheid, maar kinderen en minderjarigen kunnen terdege een koelbloedige moord met voorbedachten rade begaan. Ze planden alles tot in het kleinste detail en verschaften elkaar zelfs geloofwaardige alibi’s...’

‘Moord...?’

Ze knikte: ‘

‘Je gaat toch niet iedereen ermee lastig vallen? Wat hoop je ermee te bereiken?’

‘Ik ben nieuwsgierig. Wil jij soms niet weten waarom een gerenommeerde botanicus spoorloos verdwijnt en gemummificeerd op zijn jacht is teruggevonden? Waarom het team tijdens zijn overlijden afwezig was? En wat de reden van de laatste expeditie was... Wie de eigenaar van het jacht is?’

Ze wees haar op het krantenbericht: ‘Het was een natuurlijke dood, Daalny.’

‘Dan kan ik de zaak slechts met een paar antwoorden laten rusten.’

‘Een paar vragen? De ervaring leert dat één antwoord soms al teveel is, want het ene antwoord leidt onvermijdelijk tot de volgende vraag. Het volmaakte antwoord bestaat immers niet en in jouw geval volstaat niet, want jij analyseert elk zinsdeel.’

‘Ik ben grondig.’

‘Sommige beweren: een vermoeiende, betweterige bemoeial.’

‘Je refereert aan een citaat in de krant van eergisteren van *‘onze vriend’* de burgemeester, nietwaar? Ik las het artikel. Hij ging weliswaar niet op details in, maar blijkbaar liet hij zich door een ambtsgenoot informeren over Quarolina Creek en voelde zich geroepen zijn uitgesproken mening erover te geven. Ik beken dat mijn *‘bijnaam’* een paar keer in de lokale krant vermeld stond en dat men mij in verband bracht met een paar incidenten, maar ik zweer, Vera, ik heb actief part noch deel eraan gehad. Wayne kan het bevestigen...’

‘Probeer hem dat maar eens wijs te maken. Je weet toch hoe afkerig hij over je denkt.’

‘Het gevoel is wederzijds.’

‘Ik weet, er ging geen vriendschap verloren. Jullie zijn immers als water en vuur. Als we zouden besluiten te verhuizen zou hij persoonlijk langskomen om ons bij het pakken te helpen en met een fanfare het dorp uit te geleiden.’

‘Dat plezier gun ik hem niet.’

Ze nam na het ontbijt telefonische contact op met haar mentor, vertrouwenspersoon en sinds kindsjaren dierbare vriend Arthur Wymark. Iemand die haar door en door kende en met raad en daad terzijde stond. Als er iemand was die meer over Horace Horatio kon vertellen was hij

het zondermeer. Ze stoorde hem in de laatste voorbereidingen voor een reis naar een nader te onderzoeken archeologische locatie op een eeuwenoud, afgelegen, ruïneus klooster op een verlaten eiland. Zoals verwacht kwam hij aanvankelijk nogal knorrig tot haar over, alsof hij in de gedachtegang of voornemen ongestoord wilde blijven. Ze informeerde hem over het gelezen krantenartikel, dat hem onbekend was en hij reageerde aangeslagen over het droevige nieuws. Ze sprak oprecht het medeleven van het verlies van een vriend uit. Ze hoorde gestommel op de achtergrond, toen hij achter het bureau plaatsnam en bijkwam van het slechte nieuws...

Hij verzuchtte: 'De arme man... Het verklaart waarom ik al lang niets meer van hem hoorde en correspondentie uitbleef. Het enige positieve dat ik hieruit put is, is dat hij op een vertrouwde plek stierf die hem dierbaar was.'

'Als de wetenschap je troost biedt...'

'Maar waarom bel je, Daalny? Je las hedenochtend het nieuws en grijpt meteen naar de telefoon? Je denkt aan een misdrijf, nietwaar?'

'Ik denk niets, omdat ik vooralsnog niets weet. Het is een krachtig gevoel, mijn intuïtie als je wilt, die ik volg.'

'Horace was al jarenlang hartpatiënt en medicijnafhankelijk. Hij ging voor elke expeditie een medische keuring. Ik acht daarom een natuurlijke dood voor aannemelijk.'

'Had hij soms vijanden? Mensen, die hem wellicht naar het leven stonden?'

'Misschien schuldeisers. Een paar jaloerse echtgenoten, want hij was een notoire rokkenjager, of vakgenoten met wie hij in onmin leefde, maar hij was zeker niet het type dat met louche lieden omgang had of zich met dubieuze zaken inliet, als je dat bedoelt. Nee, ik weiger dat te geloven, het paste totaal niet in zijn aard. Ik weet niet wat er aan boord gebeurde, maar het jacht: *'Zeeorchidee'* was zijn trots en lust en leven. Je herinnert je hoe vol hij ervan was en foto's ervan op zak had. Als een waardige kapitein was hij liever samen met het vaartuig ten ondergegaan, dan dat hij haar aan een ander verschuldigd was. Ik ken het schitterende jacht, want ik heb als gast een weeklang met hem meegevaren, tijdens een korte vakantie. Het jacht behoorde eens toe aan zijn vader, weet je, en was voor hem van grote sentimentele waarde. Hij koesterde en noemde haar de mooiste lelie van de zee. Hij investeerde een fortuin om het jacht met modern geavanceerd apparatuur uit te rusten. Hij was altijd bezorgd radiocontact met de kust te verliezen, averij op te lopen of op zee als schipbreukeling zonder drinkwater en of voedsel te geraken.'

'Een heel voorzichtige, goed voorbereide man. Het zegt veel over het karakter. Het jacht was uitgerust met een reddingsboot?'

'En een paar reddingsboeien, vesten en luchtpistolen. Hij liet niets aan het toeval over.'

'Maar het jacht ging niet ten onder en hij ging niet van boord. Het jacht was op drift geraakt en dobberde doelloos rond. We mogen wellicht van geluk spreken dat vissers het jacht in de baai überhaupt ontdekten. Maar wat behelsde de laatste expeditie? Hij was in de contreien vast met een reden. Heeft hij niets erover losgelaten? Waar was zijn vaste team?'

'Nee, hij was wat dat betreft een erg gesloten man, maar genoot ervan mensen achteraf met fotoboeken te verrassen met de ontdekkingen die hij deed. Er is één gerechtvaardigde vraag die me ook intrigeert: *Waar was zijn vaste team?* Je hebt volkomen gelijk. Het team kan in wisselende samenstelling worden gevormd, maar hij zou nooit ofte nimmer een expeditie aangaan zonder Mr. Reina. De gedachte lijkt me onmogelijk. Ze waren boezemvrienden. Hij grapte soms dat ze niet getrouwd waren omdat ze aan elkaars gezelschap voldoende hadden. Ze hielden van elkaar als broers, Daalny, en gingen voor elkaar door het vuur.'

'Wellicht om zijn broer te sparen ging hij alleen op reis.'

'Misschien heb je gelijk, maar waarom trok Mr. Reina niet aan de bel toen hij werd vermist?'

Ik bedoel, en ik heb geen broer, maar als mijn 'broer' werd vermist zou ik hemel en aarde ertoe bewegen hem te vinden.'

'Een goede vraag, waarop ik geen antwoord weet. Er is vast een verklarende reden.'

'We beschikken over te weinig aanknopingspunten, te weinig feiten.'

'Maar de waarheid is nooit het verkeerde antwoord. Dat is wat je me onderrichtte.'

'Vergeet de les nooit en geloof me, de waarheid brengt de mens soms tot meer tranen en pijn dan een leugen. Ik stel me voor dat je staat te popelen de mogelijkheden te analyseren, want ik ken je als geen ander, Daalny. Je wilt de achtergronden doorgronden, de waarheid onthullen en onweerlegbare feiten verifiëren. Vragen die je beantwoordt wilt zien. Je was altijd al de beste 'studente' ik had en het stemt me trots dat je aan het ultieme wapen van een onderzoeker, namelijk de bevrediging van de nieuwsgierigheid, niets hebt ingeboet. Ik verwelkom de nieuwe generatie, die altijd een vraag meer stelt, een stap verdergaat en niet terugdeinst of zich afwendt van nieuwe, wetenschappelijk onontdekte terreinen. Je hebt een lange weg te gaan, mijn kind, maar als Horace zich schuldig maakte aan strafbare feiten, dan moet de waarheid rechtspreken. Niets stopt je om de waarheid te ontrafelen. Ik wens dat je op de expeditie met me meeging. Ik kan de hersenen van iemand met een frisse, onbevooroordeelde kijk op de zaken goed gebruiken.'

'Waar ga je heen?'

Hij grinnikte: 'Je zult het niet geloven. Ik ga naar het *'Monks Revelation Iseland* ofwel *Scarlet Abbey*'. Het heilig verklaarde niemandseiland waar zondige monniken in de 12^e en 13^e eeuw ter boetedoening en in afzondering van de gemeenschap ter verbanning werden heengezonden.'

Ze reageerde geschokt en stamelde: 'Wat? Scarlet Abbey...? Ik weet, het is al sinds jaar en dag een obsessie voor je. Het is het meest spookachtige, gevaarlijkste klooster van het land... Het klooster kreeg de bijnaam vanwege de bloedrode daken. Het is één van de locaties die door de autoriteiten officieel tot verboden gebied werd verklaard. Het is te gevaarlijk. Ze verstrekken nooit ofte nimmer een vergunning voor een onderzoek.'

'Ik hoefde geen vergunningverzoek in te dienen.'

'Hoe bedoel je?'

'Ik ontmoette iemand en hij verwelkomt het historische onderzoek met open armen en staat nevenbij ook een onderzoek naar paranormale verschijnselen toe. Ik ben er niet alleen, want over een paar dagen voegt zich een klein groepje onderzoekers bij mij. Het is jammer dat jij je niet bij de groep kunt aansluiten, want je zou met je gezonde nieuwsgierigheid een heuse bijdrage kunnen leveren. Bovendien ben je één van mijn beste pupillen, dus het kan niet fout gaan.'

'Ik was je hoge dunk van jezelf even vergeten, maar bedankt voor het compliment. Ik denk dat een dergelijk besluit in huize Dawson niet wordt gewaardeerd, maar ik beken, het klinkt ondanks alles verlokkelijk.'

'Het is echter ook niet mogelijk. Het is een gesloten, selecte groep en de opdrachtgever, de nieuwe eigenaar, staat slechts een klein, select gezelschap toe.'

Ze reageerde verbaasd: 'Iemand kocht het vervloekte klooster...? Je bedoelt...?'

'Het is met de landerijen privé-bezit. Hij en Monks Wood, het dorp waar het klooster gelegen ligt, kwamen vorig jaar tot een overeenkomst, dat wil zeggen, dat het dorp zich door een astronomisch bedrag liet verleiden. Ze waren het klooster liever kwijt dan rijk. Ik werd door een vriend erop gewezen en nam direct contact met hem op. Hij toonde zich enthousiast bereid dat ik het voorstel voor het onderzoek deed. Ik ben erg opgewonden, Daalny. Ik herken mij haast niet meer.'

Ze stamelde: 'Wat? Wie is hij? Wat bezielt hem het klooster te kopen? Wie is de koper?'

‘Zijn naam luidt: Anders Gunnarson, een aristocratische zakenman van Zweedse afkomst. Ik kan weinig over hem vertellen, behalve dat hij en zijn broer en zakenpartner Malthe Gunnarson naar verluidt door de ijzerindustrie steenrijk werden. Hij toont grote interesse voor antieke Europese historische gebedshuizen, oude, verlaten kerken en kloosters, alsof hij ze verzamelt. Waarom? Ik weet het niet, maar het is een feit dat hij de zinnen op ‘*Scarlet Abbey*’ zette...’

Ze herhaalde de naam: ‘Anders Gunnarson, zeg je... Nee, ik heb de naam niet eerder gehoord, maar ik zal Wayne met mijn allerliefste gezicht vragen of hij de naam discreet kan natrekken... In hemelsnaam, wees voorzichtig. Ik weet niet waarom, maar op de één of andere manier bekruipt me een beklemmend voorgevoel. Ik weet dat het verlaten eiland verstoken is van contact met het vasteland. Geen mens met gezond verstand wil erheen.’

‘Net als jij, kan ik goed op mezelf passen, Daalny.’

‘Ik wens je veel succes, maar blijf op de hoede en laat alsjeblieft zoveel mogelijk van je horen.’

‘Maak jij je maar geen zorgen.’

‘Ik maak me zorgen... Bij het horen van locaties zoals: ‘*Monks Revelation Iseland* en *Scarlet Abbey*’ schreeuwde mijn intuïtie zo luid tot me als granaatinslagen op een slagveld. ‘*Monks Revelation Iseland... Scarlet Abbey*, schreven geen geschiedenis vanwege de Goddelijke idylle, sereniteit en hemelse vreedzaamheid. Wanneer vertrek je?’

‘Deze avond... We ontmoeten elkaar op de luchthaven en maken een nachtelijke vlucht naar het eiland... Mr. Gunnarson stelt een vliegtoestel beschikbaar... Blijkbaar liet hij op het eiland een provisorische landingsbaan aanleggen...’

‘Er wacht je een ontvangstcomité?’

‘Een klein groepje dat de bevoorrading en het materiaal bracht en het tentenkamp opzette. Zij zullen met hetzelfde vliegtoestel terugkeren naar het vaste land...’

‘En daarna zijn jullie helemaal alleen op het eiland.’

‘Met zeven gelijkgezinde personen zal ik me niet snel alleen voelen.’

‘Ik weet het niet, Arthur, mij bekruipt een krachtig, onaangenaam voorgevoel, maar ik weet dat ik je niet op andere gedachten kan brengen.’

‘Laat ons verder praten over de reden waarom je mij belde.’

‘Waarom was Mr. Horatio alleen op het jacht?’

‘Ik heb ervoor geen verklaring en ik geef je gelijk. Het bevreemdt me ook dat hij blijkbaar zonder het team op reis ging. Ik herinner mij de laatste brief waarin hij een expeditie in Zuid-Amerika aankondigde. Het betrof een delicate opdracht die zijn flora-expertise vergde van een invloedrijke, gefortuneerde sponsor die de expeditie volledig financierde. De identiteit van de sponsor gaf hij in de brief niet prijs en hij ging niet in op details en niets duidde erop dat hij de expeditie alleen ondernam.’

‘Blijkbaar betrachtte hij discretie, maar een opdracht? Ik wist niet, dat hij zich voor commerciële doeleinden leende of in wiens andere opdracht dan ook. Ik heb hem weliswaar slechts eenmaal ontmoet, maar ik herinner dat hij er prat op ging als onafhankelijk zelfstandige te acteren en van de vrijheid genoot.’

‘Voor wetenschappelijke doeleinden zou hij een uitzondering maken.’

‘Maar in de brieven kwam niet een naam naar voren, buiten het vaste team of de opdrachtgever, die gerelateerd is aan de laatste expeditie?’

‘Niet expliciet, maar één naam dook soms in andere brieven op. Hij schreef over een paar ontmoetingen met een man, ene Carl Björkman, een Australische zakenman en bemiddelaar. Ik herinner de naam, want hij omschreef hem als een vreemde, pedante man die zich in een knalgele rolstoel liet voortduwen door zijn aantrekkelijke, toegewijde secretaresse: Gayle...’

Gayle Rheinburger. Zo luidde haar naam. Horatio was een man op leeftijd, een vrijgezel bij keuze, zoals hij altijd beweerde, maar was allerm minst blind voor natuurlijke vervoerende schoonheid.’

Ze mompelde: ‘Ze was zich vast van de aantrekkingskracht bewust, maar Björkman, zeg je? Ik heb die naam vandaag in de krant gelezen. Of het dezelfde man betreft?’

Hij vervolgde: ‘Ik weet niet wanneer of waar de ontmoetingen plaatsvonden, maar ik veronderstel ergens in Venezuela, want de poststempels duiden erop. Volgens Horace was Mr. Björkman met vele bevoegdheden gemandateerd en representeerde een select genootschap van verwoede verzamelaars van speciale Zuid-Amerikaanse biotopen. Dat is eigenlijk alles wat ik weet. Het bewijst niet dat Mr. Björkman de geheimzinnige opdrachtgever was, Daalny, temeer omdat Horatio de naam in de laatste brief niet ter sprake bracht.’

‘Het is echter ook niet uitgesloten, maar de woorden: *select genootschap*, wakkert door persoonlijke ervaring snel mijn achterdocht aan. Een Australiër, zeg je... Een kennis of vriend van Mr. Sinise wellicht?’

‘Dat kwam uit de brieven niet naar voren, maar anderzijds dient het niet ter bewijs dat Mr. Björkman überhaupt bij de tragedie betrokken was. De nationaliteitsgelijkheid berust misschien louter op toeval. Horace was een gepassioneerde botanicus. Zijn specialiteit was de biotopen van zeldzame orchideeën. Hij was ook een verwoede verzamelaar en stekken- en zadenhandelaar en je weet dat in de orchidee-verzamelaarwereld veel geld gemoeid is. Sommige gebieden in Zuid-Amerika zijn als een Mekka van zeldzame orchideeën van onschatbare waarde. Ik weet dat er een levendige handel en smokkel bestaat, maar ik kan niet geloven dat Horace hierin de zwarte markt zou bedienen.’

‘Mensen, die we kennen en in het nauw geraken kunnen tot onbegrijpelijke daden overgaan. Ik beticht hem niet van illegale praktijken uit ordinair winstbejag, maar ik las een verontrustend, opmerkelijk zinsdeel in het artikel. Zijn jacht werd aan de rechtmatige eigenaar overgedragen in plaats van aan de nabestaanden. Is het mogelijk dat hij het jacht op de één of andere manier aan iemand verloor en buiten zichzelf trad om het jacht te behouden? Jij kende hem goed. Zou hij tot daden overgaan, die hij normaliter niet zou doen? Ik weet, het jacht betekende veel voor hem.’

‘Ik weet dat zijn broers in zijn testament als begunstigen werden benoemd. In mijn beleving behelst dat ook het jacht, maar om op je vraag terug te komen... Hij zou hemel en aarde bewegen om het jacht te behouden...’

‘Ik interpreteer het antwoord als een bevestiging. Het is een aannemelijke conclusie en we moeten de vragen: *hoe, waarom en aan wie hij het jacht verloor*, beantwoorden. De antwoorden leiden mogelijk naar de omstandigheden die zijn eenzame dood betekenden. Wellicht eigende hij zich het jacht toe en ging ervandoor, maar zou hij het voltallige team met opzet of uit voorzorg achterlaten? Waarom?’

‘Er is maar één oplossing, Daalny... Traceer en vraag ze. Het was een hecht team en niemand gaat me wijsmaken dat ze in deze zaak niet door de autoriteiten zijn gehoord. Ze zijn de enige getuigen die uitsluitel of opheldering kunnen geven... Je vriend, Mr. Cosgrove, kan ongetwijfeld hierin een rol van betekenis spelen en informeel de invloed doen gelden. Ik benadruk *‘informeel’*, want zo bespaar je de beschamende vertoning als jij je vergist en behoud jij de geloofwaardigheid. Bovendien verklein je misschien de *‘internationale interesse’* in jouw nieuwsgierigheid, als je gelijk hebt. Je weet, niet iedereen deelt jouw krachtige rechtvaardigheidsgevoel of hang naar waarheidsvinding.’

Vera had het telefoongesprek van een gepaste afstand onopgemerkt stilzwijgend gevolgd. Haar gezicht sprak boekdelen. Met gekruiste armen en ongeduldig trommelende vingers op de

bovenarmen stond ze met de schouder tegen de deurpost geleund en staarde naar haar, terwijl ze de hoorn op de haak legde. Het verontruste gezicht viel haar in een oogopslag op.

Vera verzuchtte: ‘Nou? Wat ben je te weten gekomen?’

Ze schrok wakker vanuit een diepe gedachtegang en haar blik gleed opzij naar haar, terwijl ze de vraag herhaalde.

Ze zei: ‘Weet je wat hij onlangs zei, toen jij ter sprake kwam. Het is de taak van een oude man bezorgd te zijn over jouw toekomst. Hem ontgaat écht niet in welke gevaarlijke situaties jij je soms manoeuvreert. Je bent voor hem het kind dat hij niet heeft en herinnert aan tijden van weleer, toen hij zelf een actieve jongeman was. Hij zei: *ik hoop van harte dat wanneer ze ouder is, wijzer en rijper en ervarener, dat ze net zo’n bevlogen student vindt aan wie ze alle opgedane waardevolle kennis en wetenschap overdraagt. Het is een waar mysterie, maar soms ontmoet je iemand, en ik ken haar van kindsaf aan en ze kon nauwelijks over de bureaurand kijken, die op jonge leeftijd de middelmatigheid ontstijgt. Je herkent het talent in één oogopslag. Je ontdekt het in het gezicht, de blik in de ogen en de vragen stelt die een aangeboren analytische geest eist. Van alle studenten was zij zondermeer met haar kostbare intuïtie ‘de zeldzame ene’ met de grootste potentie. Ze gaf toen al aan elke vraag die met het woord: waarom, begon, een nieuwe dimensie.*’

‘Ik ruik een heus mysterie. Hij weet dat ik de verleiding niet weersta en eraan toegeef.’

‘Hij weet ook dat je niet naar waarschuwingen luistert.’

Ze ging in de verdediging: ‘Bespuur ik daar een berisping? Ik stelde hem slechts een paar vragen over Mr. Horatio.’

Vera klonk vastberaden in haar besluit: ‘Als jij denkt, dat ik je zomaar naar het buitenland laat vertrekken, vergis jij je deerlijk. Laat mij niet naar de luchthaven reizen om jou op te halen of anders bel ik je vader en hij weet wel raad met je.’

‘Geen haar op mijn hoofd die daaraan denkt. Inlichtingen bij Wayne zal vele vragen beantwoorden.’

‘Dus je gaat die arme man lastig vallen? Denk je niet dat hij belangrijkere zaken te behandelen heeft?’

‘Hij hoeft alleen maar te weigeren, Vera, en ik trek mij terug...’

‘Weigeren? Jou iets weigeren? Hij is een man, Daalny. Mannen zijn niet uitgerust met een verdedigingstechniek om een aantrekkelijke jonge vrouw iets te weigeren en in dit geval en in het bijzonder als de vrouw Daalny May Dawson is. Ik ken je, jonge dame, en ik ken je wapentuig, dat maar één doel dient. Je werpt met grote, onschuldige, weerloos ogende, smekende puppyogen al je vrouwelijke charmes, overredingskracht, de rollende borsten en zorgvuldig gekozen ensemble in de strijd. Je complimenteert hem, toont begripvol en meelevend interesse in alles dat hem bezighoudt of boeit en speelt mooi weer. De ervaring leert echter dat je roekeloos de neus in andermans zaken steekt, slapende honden wakker maakt, in wespennesten roert en achteloos door slangenkuilen loopt. Misschien is het je ontgaan, maar de lijst van gevaarlijke criminelen die je naar het leven stonden is lang en sommige geesten uit het verleden blijven je achtervolgen. Niet iedereen is gecharmeerd door een roodharige bemoeial, die in het voorbijgaan de zaken even komt rechtzetten...’

Ze gaf Vera knarsetandend gelijk. Ze moest Wayne Cosgrove op subtiele wijze gunstig gestemd voor zich zien te winnen en hem mede met de fysieke aspecten van het lichaam van het vermoeden overtuigen. Ze besteedde zorgvuldig aandacht aan het voorkomen en droeg een strak kledend, wellicht uitdagend, rood zomerjurkje met een uitgesneden decolleté en maakte een voor het dorp een typisch stadse verschijning. Ze droeg een passend modieus zomerhoedje met een afvallende rand en een uitgestoken parasol tegen de stralende zon. Ze genoot met volle teugen van de rustig verlopen, zonovergotene ochtend en haar ontwapende

stralende glimlach en aangename, elegante verschijning deed passanten schuin over de schouder achterom kijken. Ze droeg wat onwennig hoge hakken, ook al was ze ervan bewust dat dergelijke schoeisel bij veel gebruik uiteindelijk de heupgewrichten beschadigde, de rug erdoor kromtrok, de kuitspieren verkorte, hoofdpijn veroorzaakte en eeltknobbels tot gevolg had...

Ze liep omstreeks het middaguur, met de ineengevouwen krant onder de arm, vol zelfvertrouwen naar het politiebureau voor een ontmoeting met Wayne Cosgrove...

Ze bleef onderweg even bij de etalageruit van het kleine redactiekantoor van de lokale krant stilstaan. Ze stak een sigaret op, blies een grote rookwolk uit en bekeek de sober ingerichte etalage. Ze prevelde een paar vetgedrukte koppen van tentoongestelde katernen. Haar aandacht viel op het nieuwsbericht van een inbraak, eergisteravond, in de nabijgelegen glasfabriek: '*Christal Clear Company*', beter bekend als de '*C.C.C.*', en de vermissing van één van de topmedewerkers, ene Althinus Ridgely, een vooraanstaande expert in de kristallografie. De directie verklaarde dat niets van waarde of aan vertrouwelijke informatie werd ontvreemd, de kluis ongemoeid bleef en men veronderstelde dat er sprake was van louter vandalisme of het gevolg van baldadigheid. De zaak was in vol vertrouwen over de afloop ter onderzoek aan de politie overgedragen...

Van Ridgely ontbrak sinds eerder die ochtend elk spoor en de directie sloot resoluut enige betrokkenheid of samenhang in deze zaak uit. De directie uitte de bezorgdheid, omdat er sinds enige tijd verontrustende signalen waren, betreffende de geestelijke gesteldheid van Ridgely en mogelijk problemen in de relationele sfeer...

De politie van een ander district nam de vermissing in behandeling en er werd naar hem uitgekeken.

Ze vervolgde in een kalme tred de weg en arriveerde niet veel later op het politiebureau. Ze hoorde dat hij in gesloten overleg was met de burgemeester en een paar notabelen van het dorp in het kader van de regionale veiligheid...

Met een bezweet voorhoofd kwam Cosgrove, diep vermoeid zuchtend en hoofdschuddend uit de overlegkamer tevoorschijn en kwam haar op de gang tegemoet. Hij bleef voor haar stilstaan, legde de hand op haar schouder en bedankte haar voor de komst...

Hij verzuchtte afkeurend hoofdschuddend: 'Bevrijding, uw naam luidt: *Daalny May Dawson*.'

Ze fluisterde: 'Is het zo erg, Wayne? Heb ik je gered? Hebben ze weer iets bekokstoofd?'

Hij rolde met de ogen: 'Wil je écht een lang, saai verhaal horen over een lang saaie monoloog van een zelfvoldane dikke, saaie man? Mijn lippen zijn bovendien verzegeld. We hebben een lunchpauze ingelast. Ik heb op dit moment weinig tijd voor je. De burgemeester verzocht me of ik de bestelling wilde opnemen.'

'Hoe vernederend en dat op je eigen bureau.'

'Verrast je zijn mentaliteit? Je kent hem toch? Door dit soort opdrachten of verzoeken toont hij zakenpartners zijn status.'

Ze onderbrak hem met een opmerking: 'De man die het nietsdoen tot een ware kunst verhief. Zo zal hij in de analen van dit dorp worden herinnerd. De ironie is dat voor mannen als hij voor het gemeentehuis of centraal op het dorpsplein een standbeeld wordt opgericht.'

Hij raadpleegde het polshorloge: 'Ik moet gaan... Ik wil ze niet te lang alleen laten. Me bekruipt anders het gevoel dat ze tot besluiten komen, waarin ik geen inspraak had. Ik draag de verantwoording, betreffende de orde en handhaving en controle op het gedrag van een bepaalde, niet nader te noemen inwonerster van St. Vallanceshire... Het waren zijn woorden, niet die van mij... Dus: waarom wil je me spreken?'

'Mr. Horace Horatio, een goede vriend van Arthur. Hij stierf in het buitenland. Er is vandaag in de krant een artikel aan het overlijden gewijd...'

Hij herinnerde het gelezen artikel en knikte: ‘De jachtmummie... Een opmerkelijk bizar verhaal... Een natuurlijke dood, las ik... Maar wacht eens even... Hij stierf in het buitenland... Aan de Venezolaanse kust... De zaak is volgens het artikel formeel afgesloten. Wat wil je nog meer weten, want je brengt niet voor niets de zaak ter sprake?’

‘Ik twijfel niet aan de bevindingen van de Venezolaanse autoriteiten, ook al doen de namen en reputaties van een paar Zuid-Amerikaanse regimes soms anders vermoeden. Nee, ik weet in deze zaak te weinig om een definitief oordeel te vellen, maar slechts twee vragen houden Arthur en mij bezig en jij lijkt ons de aangewezen persoon om de vragen te beantwoorden...’

‘Slechts twee, zeg je...?’

‘Wellicht drie of vier of wellicht meer, maar we zullen zien.’

‘Jou kennende leidt al één vraag tot een reeks aan vragen en ver strekkende, complexe problemen.’

‘Draagt iemand de verantwoording van de navolging bij gestelde vragen? Niemand kent op voorhand de uitkomst van de gestelde vragen en vragen moeten gesteld worden.’

‘Het zijn niet de vragen, de ervaring leert dat de meeste mensen de antwoorden vrezen. De waarheid kent vaak een hoge prijs.’

‘Ik heb het vaker tegen je opgemerkt. De waarheid is nooit het verkeerde antwoord, Wayne, ook al ontstijgt de waarheid het bevattingsvermogen en isoleert je. Als we accepteren dat we genoeg nemen te leven met leugens, waar blijft dan de waarde van de waarheid?’

Hij raadpleegde opnieuw zijn horloge en maande tot spoed.

Ze vervolgde: ‘Ik wil slechts weten waar het team van Mr. Horatio nu is en toen was? Wie is de rechtmatige eigenaar aan wie het jacht werd overgedragen en waarom niet aan de directe nabestaanden? En wie weet is het van belang: wie is Mr. Carl Björkman? Ik weet niet waarom, maar iets fluistert in mijn oor dat hij in deze zaak een rol speelt. Hij kende Mr. Horatio en was voor een ontmoeting met hem in Venezuela. Hij was in gezelschap van zijn assistente, ene Ms. Gayle Rheinburger.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Van een brief die hij aan Arthur schreef. Zijn naam duikt op één dag in twee verschillende zaken prominent op.’

Hij herinnerde het recente incident bij de daklozenopvang, maar ook in een ander nog niet besproken recente zaak: ‘In drie zaken, Daalny. Ken je de Christal Clear Company...?’

‘De kristalfabriek... Er was een artikel in de krant over een inbraak en de vermissing van één van haar medewerkers.’

Hij knikte: ‘Mr. Ridgely. De twee zaken worden los van elkaar behandeld.’

‘De inbraak valt vast onder jouw district en...’

‘De andere zaak is in onderzoek door collega’s in een ander district, hoewel van een zaak niet écht sprake is. Hij wordt weliswaar vermist, maar formeel is totnogtoe geen aangifte van vermissing gedaan.’

‘Hoe past Mr. Björkman in dit alles?’

‘Ik hoorde dat in verband met de vermeende vermissing ene Mr. Björkman namens de Christal Clear Company als woordvoerder optrad en namens de directie enige betrokkenheid van Mr. Ridgely bij de inbraak in de fabriek uitsloot.’

‘Hoe is hij daar zo zeker van?’

‘Ik weet het niet... Onvoorwaardelijk vertrouwen? Vriendschap?’

‘Lijkt het je niet te voorbarig? Geen bedrijf of organisatie bij vol verstand stelt op voorhand onvoorwaardelijk vertrouwen in een medewerker als er sprake is van een lopend onderzoek van een misdrijf.’

‘Ik beken, de verklaring bevreedde me enigszins. Ze hadden blijkbaar gegronde redenen

niet aan de integriteit van Mr. Ridgely te twijfelen.’

‘Een nobele geste, maar de ervaring leert ons dat er op de achtergrond dan ook vaak motieven meespelen die ze proberen geheim te houden.’

‘Jouw woorden zijn met cynisme doordrenkt.’

‘We hebben onderhand samen teveel meegemaakt om anders te denken en waarom zou het in deze zaak de situatie anders zijn? De directie staat pal achter Mr. Ridgely en verklaarde dat er bij de inbraak niets van waarde werd meegenomen. Heb je niet het onderbuikgevoel dat ze iets in de vermeende onsamenhangende zaken proberen te verzwijgen? Ik vraag me af: waarom de melding van de vermissing en aangifte van een inbraak waarbij niets wordt vermist als ze achteraf alle twee zaken ogenschijnlijk... uh, is bagatelliseren een welgekozen woord? Er is maar één logische conclusie, Wayne. De melding en de aangifte werden gedaan buiten het medeweten van de directie om en voordat ze voor zichzelf een officiële verklaring konden opstellen. Men zou kunnen stellen: men probeerde de speciale aandacht af te wenden. Wie rapporteerde de inbraak?’

‘Een beveiligder, te plaatse. Hij constateerde ten hoogte van de hoofdingang braaksporen, deed een controlerende en ontdekte de ravage. Hij deed conform de procedure de melding bij de politie...’

Ze opperde: ‘Wellicht voordat hij de superieuren ervan op de hoogte stelde. Het verklaart wellicht de merkwaardige en voorbarige verklaringen, want zonder de melding hadden we wellicht nooit van de inbraak afgeweten.’

‘Het is een aannemelijke theorie, maar zonder concreet bewijs is het niets meer dan dat.’

‘Is er een inventaris van verdwenen goederen opgesteld? Ik neem aan dat de verzekering wordt ingeschakeld.’

‘De buit was volgens de inventaris het meenemen in waarde of moeite niet waard. Maar ja, wat zeggen we altijd: niets is zo gek als dat wat een grotere gek niet wil hebben! Alleen de kantoren, de directiekamer, de kantine, keuken en voorraadkamer werden overhoop gehaald en er verdwenen persoonlijke eigendommen van kantoormedewerkers, een geldkistje met een kleine hoeveelheid aan geld en wat kleding, voedsel en drank. Men verdenkt, althans de directie, dat een groepje zwervers of daklozen of kruimeldieven, de voordeur forceerde en zich toegang verschafte. Volgens de directie was er al een geruime tijd sprake van een groepje zwervers dat in de buurt werd gesignaleerd en verdween. We kijken naar ze uit, maar...’

Hij maakte de zin niet af.

Ze vroeg: ‘Ik hoor twijfel in je stem.’

‘Ik weet het niet, Daalny. Het kan kloppen, maar...’

Ze zei: ‘Je denkt net als ik... Een groepje zwervers is vaak de ideale zondebok... Op de één of andere manier is het voor ze moeilijker de onschuld aan te tonen en hebben ze vaak maatschappelijk gezien op voorhand de schijn tegen. Wie was de woordvoerder van de fabriek?’

‘De nieuwe eigenaar en directievoorzitter van de fabriek. Hij haastte zich te plaatse om persoonlijk poolshoogte te nemen toen de inbraak werd bekendgemaakt.’

‘Een nieuwe eigenaar? Ik was van een overname niet op de hoogte.’

Hij knikte: ‘Sinds vorige jaar, maar het was geen overname, maar het gevolg van de aanvaarding van een testamentair vastgelegde begunstiging. Het werd jaren geleden vastgelegd, maar een jaar of twee geleden accepteerde de rechtmatige begunstigde de toegekende titel en eigendom.’

‘Een erfenis? Wie is hij?’

‘Mr. Rosmarion Quayle...’

‘Dus de vorige eigenaresse van de fabriek was zijn moeder, de welbekende steenrijke

zakenvrouw, Mrs. Agniëzka Quayle-Capshaw, maar zij is bij mijn weten al jaren geleden overleden. Ik herinner dat haar dood destijds in de media breed werd uitgemeten. Ik was kort ervoor op mezelf gaan wonen. Ik was onder de indruk van carrière als zakenvrouw. Het was na een kort ziekbed, maar de ware doodsoorzaak noch de begrafenis zijn omhuld met mysteries. Ik vraag me af: *waarom aanvaardde hij pas jaren na haar dood de nalatenschap?* ‘Is dat belangrijk?’

‘Wellicht niet, maar ik denk soms graag na over onbelangrijke vraagstukken. Het zit hem de laatste tijd niet mee. Een fabrieksinbraak, een vermissing van een topmedewerker, de incidenten bij een ouderen- en een daklozeninstelling, de dood van Mr. Horatio... Het lijkt alsof hij door ramspoed wordt achtervolgd. Heb je hem persoonlijk gesproken?’

Hij knikte: ‘Ik was erbij aanwezig, toen hij collega’s te woord stond. Hij is een vreemde, onbeholpen, nerveus heerschap en ik kan me niet aan de gedachte onttrekken, maar het was alsof hij liever was thuisgebleven en het woord aan een ander overliet. Het was zijn persoonlijke assistente, Ms. Gayle Rheinburger, die grotendeels en inhoudelijk het woord voerde en hem als het ware afschermde. Hij hield zich voornamelijk op de achtergrond, terwijl zij zich zichtbaar als woordvoester opwierp.’

‘Hij was gedesinteresseerd?’

‘Dat is niet wat ik bedoel, Daalny. Hij toonde zich vanwege de ophef, inbraak, ravage en onze aanwezigheid bezorgd en ook opgelucht dat er geen slachtoffers waren, maar, en ik weet niet hoe ik het moet verwoorden. Het was alsof hij zich in het openbaar geen houding wist aan te meten. Ms. Rheinburger verzekerde dat de beveiliging van de fabriek per direct werd verzaamd en zegde de volledige medewerking toe. Het was zij die ons op het groepje zwervers wees.’

‘Zijn aanwezigheid diende vast slechts ter beeldvorming. Een verplicht nummer.’

Haar viel zijn peinzend gezicht op.

Ze vroeg: ‘Is er iets? Waar denk je aan?’

‘Aan Ms. Rheinburger... Er was iets aan haar, iets ondefinieerbaars, dat ik niet kan plaatsen, behalve het mierzoete parfum waarin ze misschien pleegt te baden.’

‘Over smaak valt niet te twisten. Is er geen enkel spoor of aanwijzing die mogelijk naar de identiteit van de inbrekers leidt?’

‘We troffen in verschillende ruimtes talrijke hand- en vingerafdrukken aan. We verrichten onderzoek of er overeenkomsten zijn met medewerkers om ze als verdachten uit te sluiten en trekken alibi’s na, maar totnogtoe zonder resultaat.’

‘Ze droegen geen handschoenen...? Het getuigt van zelfverzekerd gedrag...?’

‘Of van een impulsieve daad zonder voorbedachten rade.’

‘Dat lijkt me stug. Één persoon, ja, meerdere personen, lijkt me onmogelijk. Meerdere daders duidt op georganiseerd gedrag met een rangorde.’

‘In het bijzonder was er één unieke handafdruk die onze aandacht trok... De volledige afdruk van de linkerhand. Afgezien van de omvang zagen we dat de persoon niet alleen mogelijk een brede ring aan de duim droeg, maar ook mogelijk twee kootjes van de wijsvinger mist.’

‘Wat bedoel je met *afgezien van de omvang van de hand*?’

‘Het ranke formaat... Het vermoeden bestaat dat één van de inbrekers een vrouw is. Op de werkvloer is geen vrouw werkzaam en Ms. Rheinburger verklaarde dat op de administratie geen vrouw met negenenhalve vingers aangesteld is noch dat een werknemer aan het signalementkenmerk voldoet.’

Ze merkte op: ‘Tja, waarom kan een vrouw geen inbreker zijn? Het is een opvallend signalementkenmerk. Een handicap die met een handschoen gemakkelijk te verbergen is, maar dat liet ze na. Waarom? Onbevreesdheid? Misplaatste arrogantie of onwetendheid?’

‘Maar er is nog iets: de voetsporen die we buiten ten hoogte van de nooduitgang aantreffen, stemden me bedenkelijk...’

‘In welk opzicht?’

‘Het kleine formaat, de platte voetzolen en de maat van de sporen van op zijn minst drie personen...’

‘Verklaar je nader.’

‘Ik spreek niet over het formaat dat aan kinderen doet denken, maar ook niet meteen aan volwassen mannen kunt toeschrijven. Het zijn diepe namelijk voetsporen...’

‘Je bedoelt kleine mensen...? Je denkt aan een groepje zwervers, bestaande uit kleine mensen en een vrouw met negen vingers?’

‘Het klinkt bizar. Ik weet het, maar ik wijs je slechts op de feiten. Volgens mij, waren op zijn minst drie a vier personen bij de inbraak betrokken, maar een groepje zwervers bestaande uit zulke leden was ons in de regio ongetwijfeld veel eerder opgevallen. We informeerden bij Ms. Rheinburger ernaar en zij verklaarde dat eerder die dag een schoolexcursie van tienermeisjes bij het bedrijf plaatsvond en vermoedde dat mogelijk een groepje studenten zich stiekem van de groep afscheidde... Ze kon niet geloven dat zij iets ermee te maken hebben.’

‘Heb je de bedrijfsleider gesproken? Wie is hij?’

Hij knikte: ‘Mr. Henry Deraider... Hij heeft een waterdicht alibi en leverde bij het horen niets concreets bij. Hij betreurde uit persoonlijk belang het voorval en bevestigde de officiële verklaring van Ms. Rheinburger...’

‘Uit persoonlijk belang, zeg je, waarom bespeur ik dat er een *want* de zin afsluit...?’

‘Mr. Deraider staat bij de *‘Crystal Clear Company’* op de loonlijst sinds Mrs. Quayle-Capshaw er de scepter zwaaide. Hij was haar trouw, geraakte met haar bevriend en verwierf met de jaren bepaalde privileges. Blijkbaar toonde ze zich tegenover selecte medewerkers erg genereus... Één van haar motto’s luidde: *tevreden mensen zijn goede mensen met een hart voor de zaak en doen ter compensatie altijd een stapje extra*. Hij is een voormalig lid van de marechaussee met een dubieus verleden dat tot oneervol ontslag leidde, ambieerde een eigen beveiligingsbedrijf. Een onaangename vermoeiende mooiprater die bij de marechaussee een vuistdik dossier achterliet, die urenlang aan het woord is zonder één relevant woord te zeggen en louter aan zijn eigen belangen denkt. Ze beloofde hem met een geleend startkapitaal, wendde voor de licentie al haar invloed aan en verschaftte hem in de regio meerdere opdrachten, onder wie de beveiliging van haar eigen privé-eigendommen. Één van de voorwaarden luidde dat één van haar pleegkinderen, Ms. Lilith Paisley, als hoofd operationeel manager van de beveiliging werd aangesteld. Het was geen verbazingwekkende voorwaarde, want er dienden een paar officiële onderzoeken en dreigende rechtszaken tegen hem en één van de kerntaken van Ms. Paisley was dat ze hem *‘controlerend in de gaten’* kon houden, als je begrijpt wat ik bedoel. De boeken werden eerder ingezien en financiële sancties opgelegd, maar op de één of andere manier kon hij altijd voor juridische hulp en financiële steun toch bij haar terecht. Hij bleef bij haar in de gunst, hoewel hardnekkig geruchten spreken over bedrijfsmatige wanprestaties, gebruikmaking van geldelijke middelen voor privé-doeleinden, sponsoring en creatieve boekhouding. Je kent het type dat als het goed gaat zichzelf op de borst klopt en als het fout gaat een ander als schuldige aanwijst.’

‘Je mag hem niet, nietwaar?’

‘Hij is naar mijn mening de verkeerde man op de verkeerde positie en niemand gaat me wijsmaken dat een sluwe zakenvrouw als Mrs. Quayle-Capshaw er anders over dacht. Het is een mysterie waarom ze hem terzijde bleef staan, maar dankzij haar invloed en andere zakenpartners kreeg hij gemeentelijke en commerciële opdrachten. Hij noemt het beveiligingsbedrijf: *‘Securitycare’*, en leidt financieel gezien een onbekommerd, comfortabel

leven, lijkt vaker met vakantie dan aan het werk en is lid van de lokale Rotaryclub, waar zij hem destijds introduceerde. Ik neig niet tot goedkoop geroddel of achterklap, dat weet je, maar hij is, hoewel getrouwd, een notoire rokkenjager en werd vaak beticht van grensoverschrijdend gedrag. Hij is meerdere malen door zijn vrouw terechtgewezen en gedreigd met een scheiding, welk vast tot een openlijk schandaal leidde en had Mrs. Quayle-Capshaw ontrief, want ook haar naam, haar imperium, zou misschien schade worden berokkend.'

'Ze was voorzichtig, maar mensen veranderen niet. Ze passen zich altijd aan. Ik krijg niet de indruk dat ze hem uit 'zwakte' de hand boven het hoofd hield.'

'Dominante, heersende rouwen als Mrs. Quayle-Capshaw zijn ondoorgrondelijke, wandelende mysteries. Ze geven over de diepere motieven of de gemoedsstemming nooit iets prijs en leven met twee gezichten. Het zakelijke en het welbeschermde private. Ik heb haar nooit ontmoet, maar naar wat ik over haar hoorde, duldde ze absoluut geen incompetentie, falen of nalatigheid en was in het oordeel staalhard. Ze accepteerde onder geen voorwendsel tegenspraak, discussie of dat haar beslissing werd betwist en tolereerde nooit ofte nimmer dat iemand in haar naam acties ondernam zonder consultatie of toestemming te vragen.'

'Ik kan me voorstellen dat hij, na haar dood, meer vrijheid genoot.'

'En onverminderd verder ging.'

'Dat klinkt alsof haar zoon of Ms. Rheinburger niet tot verandering leidde.'

Hij schudde met het hoofd: 'Het is vertrouwelijke informatie, Daalny, maar in de wandelgangen hoorde ik dat een nieuw onderzoek naar de creatieve boekhouding ofwel fraude op handen is. Het is maar de vraag of Mr. Quayle in de voetsporen van zijn moeder treedt en hem bijstaat.'

Ze vroeg, terwijl ze een sliert haar achter het oor duwde: 'Wat is je eerste indruk? Denk je dat hij dat doet?'

'Ik weet niet wat er contractueel werd vastgelegd, maar afgaande op mijn intuïtie... Nee...'

'Dan staat hij voor een groot probleem.'

'Het wordt voor de gladde aal moeilijker door de mazen van de wet te glippen.'

Ze verzonk in gedachten en zijn aandacht viel op haar peinzend gezicht.

Hij vroeg: 'Waar denk je aan?'

Een diepe zucht ontsnapte haar: 'Het heeft wellicht niets te betekenen, maar ik voel aan de tinteling in de kleinste teen, dat er iets sluimert. Ik kan de woorden niet vinden om de gevoelens uiteen te zetten, maar mij bekruipt een krachtig onaangenaam voorgevoel dat ik binnenkort op de één of andere manier nader met Mr. Quayle kennismaak. Het voelt gek genoeg aan alsof het voorbestemd is. Kan ik erop vertrouwen dat je mijn vragen betreffende de dood van Mr. Horatio zult natrekken?'

Hij knikte: 'Ik zal kijken wat ik kan doen. Ik beloof niets, want de ervaring leert dat de communicatie met Zuid-Amerikaanse autoriteiten vaak stroef verloopt en tijdrovend is, vooropgesteld dat er überhaupt sprake is van bereidwillige informatie-uitwisseling. Ik doe het omdat ik weet dat je anders eigenzinnig ter onderzoek op eigen houtje erheen gaat en niemand is gebaat bij nog een internationaal incident. Je hebt wat dat betreft een heuse reputatie opgebouwd en het zou me niets verbazen als wereldwijd bij elke douane een foto van jou de wand siert.'

'Ik beloof dat ik me gedraag en braaf thuisblijf.'

'En wat ga jij ondertussen ondernemen? Ik kan me niet voorstellen dat jij lui achterover, achter de geraniums, duimdraaiend geduldig de tijd afwacht.'

'Je kent me toch?'

'Dat is precies de reden waarom een ieder met gezond verstand zich zorgen maakt.'

Ze bracht een onaangekondigd kort bezoek aan het mortuarium. Ze wilde Berman ertoe verleiden heimelijk onderzoek te verrichten naar de overlijdensakte van Agnięzka Quayle-Capshaw. Ze kon zich het ondefinieerbare gevoel niet verklaren, maar een zachte stem in het hoofd fluisterde dat de doodsoorzaak wellicht een belangrijke rol speelde in een zaak, die eigenlijk verre van een zaak was...

Op hartelijke wijze werd ze aan de receptiebalie door Jimboy verwelkomd en een geanimeerd gesprek was het gevolg. De gewaarschuwde, toegesnelde Berman hapte naar adem en zocht naar de woorden, terwijl hij vluchtig het voorkomen ordende en tegen beter weten in, haar vergeefs voor een date probeerde te strikken. Hij werd echter brutoot in de vergeefse poging onderbroken en nog voordat ze haar verzoek kenbaar maakte door dr. Dahlmayer, die zich over haar ontfermde...

Hij merkte streng tegen Berman op: 'Ik was zojuist in autopsieruimte ter voorbereiding van het vooronderzoek op Mr. Ridgely, maar hij bleek niet thuis. Ik geloof niet dat hij zomaar wegwandelde of ergens anders verplichtingen heeft. Als je tijd hebt om je eens niet aan de charmante Ms. Dawson te vergapen en haar lucht en ruimte tot ademen gunt, zou je hem naar het juiste adres willen brengen, zoals het protocol verlangt?'

Berman reageerde prompt en na een verontschuldiging verdween hij uit zicht. Ze kon niet ontkennen dat ze zich gecharmeerd voelde door de aandacht die ze kreeg, maar schrok, toen ze de naam: *Ridgely*, hoorde. Ze richtte zich volledig tot dr. Dahlmayer...

Hij zei: 'U ziet, Ms. Dawson, dat uw aanwezigheid nog steeds bij sommige jongemannen het hoofd op hol slaat. Berman staarde naar u als een likkebaardend jongetje dat geklampt tegen een etalageruit van een snoepwinkel naar binnen gluurt. Van Jimboy weet ik het niet zeker, maar ik verdenk hem van hetzelfde. De glimlach van oor tot oor op het gezicht is namelijk erg verdacht zodra u binnenwandelt, alsof u een theehuis betreedt. Het valt me op dat telkens wanneer u verschijnt de gedachten van de jongemannen afdwalen en zich meer op u concentreren dan op hun verplichtingen. Ik weet, Berman is hopeloos verloren, maar ik sta niet toe dat u met uw charmes ook Jimboy corrumpeert...'

Ze zei snel ter verdediging: 'Ik verzeker u, ik geef geen enkele aanleiding.'

Hij keek haar geërgerd onderzoekend aan en de twijfel was van het gezicht afleesbaar: 'Maar ze eerlijkheidshalve op andere gedachten te brengen kwam niet bij u op. Het mortuarium leent zich niet om sociale contacten aan te halen. Deze plek leent zich ook niet voor bepaalde doeleinden om met misplaatste toe- of zinspelingen te appelleren aan de gevoelens van jongemannen. Het mortuarium is geen ontmoetingscentrum waar u naar geloven voor theebransjes in-en-uit kunt lopen. Ik kan dat niet toestaan en moet u verzoeken...'

Ze viel hem ongeduldig in de rede: 'Ja, ja... Ik ben een stout meisje met een ontwapende glimlach en verdien een pak voor de broek, maar u noemde voorheen de naam van Mr. Ridgely? De man, die gelieerd is aan de Christal Clear Company?'

Hij reageerde ongeveinsd verbaasd: 'Hoe weet u dat? De loslippigheid van Berman?'

'Nee, de naam: *Ridgely*, is een naam die ik vandaag bij toeval opving. Ik las dat hij werd vermist... Wayne... uh, Mr. Cosgrove is in de veronderstelling dat Mr. Ridgely nog steeds wordt vermist.'

'Hij werd een paar uur geleden gevonden en Mr. Cosgrove is nog niet erover gecontacteerd.'

'Gevonden, zegt u. Dat voorspelt niet veel goeds. Kunt u op voorhand iets erover vertellen? Was het wellicht een ongeluk?'

'Dat zal het onderzoek uitwijzen. Ik kan wel vertellen dat het lichaam op last van brigadier Morrissey vanuit Ardwell Cross hierheen is gebracht. Het lichaam werd in zijn district aangetroffen. Ik verricht conform het protocol slechts het forensische onderzoek. Ik zie

overigens niet in waarom ik tegenover u openheid van zaken moet geven. Ik vind uw ziekelijke fascinatie voor de dood een zorgwekkende constatering.'

Ze merkte op, terwijl haar blik naar Jimboy gleed: 'De meeste mensen achten mijn onvermoeibare bemoeizucht voor zorgwekkend en ik ben erg overtuigend en vasthoudend als ik ergens de zinnen op zet.'

Hij kruiste de armen, schudde afkeurend met het hoofd en keek haar streng aan. Hij beseftte dat ze niet zou loslaten en andere wegen bewandelde om de gewenste informatie te krijgen. Hij antwoordde: 'Mr. Ridgely werd volgens het proces verbaal aangetroffen in een gesloten, lege bedrijfscontainer langs de kant van een afgelegen landweg. Een bedrijfscontainer van...'

Ze viel hem in de rede: 'Laat me raden... Christal Clear Company...?'

Hij knikte: 'Morrisey gaf in het proces verbaal een nauwgezette observatie weer over de conditie van de container. Hij schreef dat op basis van sporen de container van grote hoogte ter aarde neerstortte. De container kwam vanuit de lucht, Ms. Dawson.'

'U denkt aan een vliegtuig, maar dan is er sprake van moord, toch?'

'Het is aan mij te onderzoeken of hij nog leefde toen de container neerstortte of al dood was. Hierin schuilt een groot verschil, want het kan immers natuurlijke dood zijn geweest en...'

Ze knikte instemmend en vulde hem aan: '... en dat iemand op een uitzonderlijke wijze zich van het lichaam onttreed. Het is bizar, maar waarom een dode in een container verbergen? Er zijn ontelbare alternatieven om je heimelijk van een lichaam te ontdoen... Niemand overleeft een diepe val in een gesloten, lege container. Je kwetsbare lichaam wordt als een stuiterbal tegen de wanden, de vloer en het plafond heen-en-weer geslingerd. Het is, indien er opzet in het spel is, een wrede, ijsskoude moord. Waarom de opzichtigheid, opdat iedereen het weet? Het heeft de schijn van een boodschap...'

'Laat ons niet op de zaken vooruitlopen...'

Berman verscheen in beeld met de mededeling dat het stoffelijke overschot van Ridgely gereed was voor onderzoek. Ze volgde dr. Dahlmayer uit automatisme op de voet toen hij naar de werkkamer liep, maar werd resoluut de toegang ontzegd. Hij nam het dossier, betreffende Ridgely, van Berman in ontvangst, las de gegevens vluchtig en bleef onderweg ineens met een bedenkelijk getrokken gezicht stilstaan.

Ze richtte zich tot Berman en fluisterde: 'Wat is er aan de hand? Wat leest hij?'

'Vertrouwelijke informatie, Daalny... Hij vilt me anders. Je mag hier helemaal niet zijn.'

'Ik hoef niet alles te weten.'

'Ik kan het niet.'

Ze verzuchtte en rolde met de ogen: 'Spelen we het spelletje: *ik zeg ja, jij zegt nee, ik zeg ja, jij zegt nee, ik zeg ja, jij zegt misschien en ik zeg ja en uiteindelijk zeg jij oké?* Waarom toch de onnodige moeite als we beide op voorhand het eindresultaat kennen?'

Hij gaf toe en fluisterde: 'Blijkbaar is onze vriend volledig ontkleed aangetroffen...'

'Hij was naakt?'

'En kaal... Geheel onthaart of kaalgeschoren over zijn hele lichaam. Geen hoofdhaar, wenkbrauwen, okselhaar, schaamhaar of arm- of beenhaar. Als individu was hem alle kenmerken ontnomen en gedegradeerd tot een identiteitloos lichaam. Volledig bedekt met een dun laagje, naar wat ik denk, honing. Is jou daar iets over bekend? Was Mr. Ridgely een man die lichaamshaar verafschuwde?'

'Ik kende hem niet persoonlijk, maar bedekt met honing?'

Hij knikte: 'Je weet, mijn broer is amateur-imker en overstelpt me tot vervelens toe zomers met honingpotten. Ik herken de glans, structuur en geur. Het is zondermeer pure honing.'

'Hij was naakt en identiteitloos, zeg je. Hoe weet je dat het Mr. Ridgely betreft?'

Hij aarzelde te antwoorden. Ze kruiste de armen, ging met een lichtelijk schuin geheven hoofd